

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

Ἡ Μητέρα Ἐκκλησία γιορτάζει σήμερα τά ἐν τῷ κόσμῳ γενέθλιά της: Εἶναι ἡ Πεντηκοστή τῆς Καθόδου τοῦ Παναγίου Πνεύματος στούς μαθητές τῆς Ἱερουσαλήμ. Δέν ἔχει καμμία ἱστορική σχέση ἡ σημερινή Πεντηκοστή (πενήντα μέρες ἀπό τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ) μέ τήν Πεντηκοστή τοῦ ἐβραϊκοῦ ἑορτολογίου: Τότε οἱ Ἑβραῖοι εὐχαριστοῦσαν γιά τή συγκομιδὴ τῶν καρπῶν τῆς γῆς καί τήν παραλαβὴ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ἀπό τό Μωϋσῆ στό Σινᾶ, διαβάζοντας στό ναό τῶν Ἱεροσολύμων τό βιβλίον τῆς Ρούθ. Τώρα ἡ Πεντηκοστή γιορτάζεται γιά τή χαρισματική πλημμυρίδα τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού συνέχει τά πάντα, πού γεμίζει τά πάντα μέ τήν παρουσία Του, πού εἶναι Παράκλητος, δηλαδή ὑπερασπιστής, καί βοηθός, καί ζωῆς χορηγός. Ἐν ἑρωτοῦσα κάποιον ἀπό σᾶς τί εἶναι Ἐκκλησία καί ἐλάβαν τήν ἀπάντησιν «Ἐκκλησία εἶναι μία ἀπέραντη καί ἀτελείωτη Πεντηκοστή, μία ἀέναη, αἰώνια παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στή Δημιουργία», θά ἦταν, τούτη ἡ φράσις, ἕνας ἀπό τοὺς ωραιότερους ὁρισμούς τῆς Ἐκκλησίας.

Καί πραγματικά! Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό ταμεῖο τῶν χαρίτων καί τῶν δωρεῶν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Καί εἶναι τό Πνεῦμα τό Ἅγιο Θεός ἀληθινός, πρόσωπον, εἶναι ὅλος ὁ Θεός. Καί ὁ Πατέρας εἶναι ὅλος ὁ Θεός. Καί ὁ Υἱός εἶναι ὅλος ὁ Θεός. Μυστήριον μέγα ἡ Ἁγία Τριάς! Σταματᾷ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου!

Ἀπὸ τήν ἡμέρα, λοιπόν, τῆς Πεντηκοστῆς, τό Πνεῦμα τό Ἅγιο χαριτώνει τήν Ἐκκλησίαν, διδάσκει, παραμένει στή θέσιν τοῦ ἀναληφθέντος Χριστοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, τελεσιουργεῖ τά ἑπτὰ Μυστήρια, θαυματουργεῖ, ἀναπληροῖ τά ἐλλείποντα, φωτίζει, ἀναγεννᾷ, ἀνακαινίζει, ὁδηγεῖ στή σωτηρίαν...

Ἑβραῖα ἡ διήγησις τοῦ Λουκᾶ στίς Πράξεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων γιά τήν ἡμέρα τῆς Χριστιανικῆς Πεντηκοστῆς: «Καί ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τήν ἡμέραν τῆς (ἐβραϊκῆς) Πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες (οἱ μαθητές) ὁμοθυμαδόν ἐπὶ τό αὐτό (ὅπως τοὺς ὑπέδειξε ὁ Χριστός)». Καί «ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας». Κατέρχεται τό Ἅγιο Πνεῦμα μέ ἰσχυρό θόρυβο, δεῖγμα τοῦ μεγαλείου τῆς παρουσίας Του. Καί ἡ παρουσία αὐτή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δέν εἶναι γεγονός μόνο τῆς Καινῆς Διαθήκης. Εἶναι γεγονός καί τῆς Παλαιᾶς. Δέν ἀπουσιάζει τό Πνεῦμα τό Ἅγιο ἀπό τή Δημιουργία, ὅπως καί δέν ἀπουσιάζει ὁ Υἱός, ὁ Θεός Λόγος. Ὁ πληθυντικός ἀριθμός «ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καί καθ' ὁμοίωσιν ἡμετέραν...», πού συναντοῦμε στό βιβλίο τῆς Γενέσεως, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἡ προσπάθεια τοῦ Θεόπτη Μωϋσῆ νά ἐκφράσει τήν τριαδολογική παρουσία τοῦ Θεοῦ στή δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου.

Καί οἱ πύρινες γλῶσσες τῆς Πεντηκοστῆς, πού ἐπικάθηνται ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν μαθητῶν, μεταβάλλουν αὐτούς σέ φωτεινοὺς Ἀποστόλους. Γύρω ἀπό τό Ὑπερώον τῆς Πεντηκοστῆς μαζεύεται πλῆθος κόσμου, (πλῆθος προσκυνητῶν γιά τήν ἐβραϊκή Πεντηκοστή), λόγω τῆς βιαίας πνοῆς τοῦ ἀνέμου. Εἶναι Ἑβραῖοι ἀπό τά πέρατα τῆς τότε γνωστῆς Οἰκουμένης. Ἑβραῖοι τῆς Διασποράς. Μιλοῦν γλῶσσες διάφορες. Μά τό πρῶτο κήρυγμα τοῦ Πέτρου, μετά τήν ἐπιφοίτηση τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, τό κατανοοῦν ὅλοι. Ἐδῶ, γύρω ἀπό τό Ὑπερώον, οἱ γλῶσσες ἐνώνουν. Ἐνῶ (ἄς θυμηθοῦμε) στή Βαβέλ οἱ γλῶσσες ἀλαζονικά χωρίζουν τοὺς ἀνθρώπους. Καί πίστεψαν στό κήρυγμα τοῦ Πέτρου 3.000 (τρεῖς χιλιάδες) ἄνθρωποι καί ἀπετέλεσαν τήν πρώτη Χριστιανική Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων (Μητέρα Ἐκκλησία).

Γράφει μιά ταπεινή ψυχή:

— Κύριε, πού νά πᾶμε; Μακρὰ ἀπό τήν Ἐκκλησία Σου βασιλεύει ἡ ἀνασφάλεια καί ἡ ἀβεβαιότητα. Τά πάντα γύρω μας καταρρέουν. Καί ἡ ἀπογοήτευση πραγματοποιεῖ πυκνές ἐφόδους νά

άλώσει, νά έκπορθήσει, νά κυριεύσει τήν ψυχή. Θά τά καταφέρει τελικά;

– Ναί, ἡ ἀπογοήτευση θά τά καταφέρει, ἄν ὁ σύνδεσμός μας μέ τήν Ἐκκλησία εἶναι ἐπιδερμικός καί τυπικός. Καί δέν θά τά καταφέρει, ἄν ὁ σύνδεσμός μας μέ τήν Ἐκκλησία εἶναι μυστηριακός καί ζωντανός.

Σήμερα πού ἡ Ἐκκλησία γιορτάζει ἄς τῆς χαρίσουμε, ἐπιτέλους, κάτι. Ὡς λάβουμε, παραδείγματος χάριν, τήν ἀπόφαση ἀπό σήμερα νά τηροῦμε τή νηστεία τῆς Τετάρτης καί τῆς Παρασκευῆς: Τετάρτη εἰς ἀνάμνησιν τῆς προδοσίας τοῦ Κυρίου μας. Παρασκευή γιά τά πάθη τά σεπτά.

Αὐτό τό λίγο, τό ὀλίγιστο, σίγουρα, θά εὐλογηθεῖ. Ἀπό τό λίγο θά ἔρθουν τά περισσότερα γιά τήν ἀνάβαση τῆς «Κλίμακος» τῶν ἀρετῶν. Ὁ πνευματικός ἀγώνας εἶναι ἰσόβιος. Καί ἡ εὐλογία θά πλημμυρίσει καί τήν καρδίαν, καί τό σπίτι μας, καί τήν αἱμάσσουσα, τουρκοπατημένη πατρίδα, πού φαίνεται νά χάνεται καί νά σβήνει σέ μιᾶ παραζάλη ἡθικῆς σήψης ἀπύθμενης καί ἀφάνταστης. Παντοῦ ὄζει πτωμαῖνη θανάτου πνευματικοῦ...

Ἡ Ἐκκλησία, ὅ,τι καί νά συμβαίνει, θά εἶναι ἐδῶ, δεόμενη καί ἰκετεύουσα, ἀναζητοῦσα μετά δακρύων τά παιδιά της. Θά περιμένει ὅλους ἡμᾶς, ὡς ἡ «ὄρνις» ἡ ἐπισυνάγουσα προστατευτικά ὑπό τὰς πτέρυγας της τούς νεοσσούς αὐτῆς. Μακάρι ὅσοι σήμερα ζοῦμε τό Μυστήριό τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἀνήμερα τῆς Πεντηκοστῆς, ὅταν θά φθάσει γιά τόν κάθε ἕνα ἡ εὐλογημένη ὥρα, νά συναντηθῶμεν ὅλοι εἰς τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ὡς τέκνα τῆς Θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας τῶν Ἀγίων καί τῶν Μαρτύρων, γιά τήν ὁποία Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἤρθαμε, ἄλλωστε, στόν πρόσκαιρο αὐτό κόσμος. Καί μακάρι ἡ Πεντηκοστή αὐτή νά μείνει στήν καρδιά μας ὡς ὁ μεγαλύτερος καί ὁ σημαντικότερος σταθμός τῆς ζωῆς μας. «Ἡ Πεντηκοστή τοῦ 2012, θά λέμε μέ συγκίνηση, μοῦ ἄλλαξε ριζικά, ἐπὶ τά βελτίω, τήν χωρίς ἐλπίδα ἀναστάσεως ζωήν μου». Καί τά δάκρυά μας νά βρέχουν τά χέρια τοῦ πνευματι-

κοῦ Ἐξομολόγου στό Μυστήριό τῆς Μετανοίας. Καί οἱ στρατιές τῶν ἁγίων Ἀγγέλων νά δοξολογοῦν τήν Ἁγία Τριάδα γιά τήν ἐπιστροφή καί σωτηρία μας. Ἄλλες Πεντηκοστές ἡρωϊκῶν ἀποφάσεων μπορεῖ νά μή ἔχουμε. Ὁ Παράκλητος, τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, τό Πανάγιο Πνεῦμα, ἅς εὐλογήσει τή μυστική ἐπιθυμία μας νά ζήσουμε τό ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μας στή χαρά τῆς Μετανοίας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ν. ΣΤΥΛΙΑΝΑΚΗΣ,

Ἱεροκῆρυξ.
